

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Beatitudine, de Actibus humanis, eorumque Moralitate, de
Virtutibus ac Donis, de Vitiis ac Peccatis, & de Legibus, nec-non
Dissertationem Theologicam de Probabilitate

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. VIII. Corollaria notatu digna

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78232)

adultorum, consistente non in hoc quod ignis loceat formaliter, sed in eo quod contrarie occupet, & active detineat. Solutio est D. Thomae quaest. 26. de verit. art. 1. ad 11. ubi sic ait: *Dicendum quod in pueris propter defectum gratiae est sola carentia divinae visionis, sine aliquo contrario impediendo active; sed damnati in inferno non solum privantur divina visione propter defectum gratiae, sed impediuntur quasi per contrarium, per hoc quod circa penas corporales occupantur. Ponderanda sunt illa verba, sine aliquo contrario impediendo active, quibus aperte indicatur, parvulorum animas non pati poenam sensus, quam damnati sustinent in inferno, quamvis detineantur in limbo; quia locus iste non detinet active animas parvulorum: ignis autem active detinet & contrarie occupat animas adultorum & daemones. Ignis ergo cruciat, non quia locat (quod illi naturaliter convenit,) sed quia active detinet animas in se locatas, ut divinae iustitiae instrumentum: limbus autem non torquet animas parvulorum, quia solum habet illas locare, non active detinere, nec occupare contrarie.*

Secundo cum eodem S. Doctore ibidem in resp. ad 3. dici potest, quod etsi animae parvulorum in peccato originali decedentium detineantur in limbo, eique alligentur, ex hoc tamen nullam poenam sensus patiuntur; quia non apprehendunt illum locum, & talem detentionem & alligationem, ut sibi disconvenientem, & nocivam, subindeque ex illa non tristantur, nec ei reluctant: contra verò Daemones, & animae adultorum, poenam sensus patiuntur ab igne tartareo cui alligantur, quia cum talem alligationem apprehendant ut nocivam, & ipsorum libertati contrariam & disconvenientem, ex ea valde tristantur & affliguntur, ut eleganter explicat Cajetanus tomo 3. opusc. in oratione de hac materia, habita coram Julio 11. Summo Pontifice.

§. VII.

Corollaria notatu digna.

215 **E**X dictis in hoc articulo habetur in primis, D infantibus cum peccato originali ex hac vita migrantes, nullam poenam positivam puniendos esse, sed tantum poenis privativis, carentia scilicet gloriae, & beatitudinis naturalis, & absque eo quod ex duplici illa privatione dolorem aliquem internum seu tristitiam patiantur.

216 Habes etiam ex dictis, tales parvulos futuros quoad corpora integros, nec aliquam perfectione corpori connaturaliter debita carituros, subindeque eos in generali resurrectione accepturos à Deo quantitatem seu magnitudinem, quam habituri essent, si ad adultam aetatem pervenisent, ut de omnibus etiam damnatis adultis docet D. Thomas in 4. dist. 44. qu. 3. art. 1. quaestione. 1. & probat ex eo quod corporum resurrectio est opus divinae virtutis; Dei autem perfecta sunt opera.

217 Colliges tertio, illos parvulos post resurrectionem fore immortales & incorruptibiles, non quidem ab intrinseco, sed ab extrinseco, ratione divinae providentiae & iustitiae, quae illorum resurrectionem ac reunionem animae cum corpore ordinabit ad hoc ut totum suppositum, quod originalem culpam contraxit, poenam aeternam damni sustineat; ex hoc enim solo sine

A immortalitate donabuntur. Illis etiam competet impassibilitas, non ratione dotis, quae corpora Beatorum fruuntur, nec ex defectu potentiae ad patiendum, ut docet D. Thomas quaest. 5. de malo art. 2. ad 5. sed ex defectu exterioris agentis: nam post resurrectionem nullum corpus aget in alterum ad corruptionem induendam, sed solum erit actio ad puniendum ex ordinatione divinae iustitiae, & quia parvulorum corporibus non debetur poena sensibilis, nullum corpus aget in illa.

Inferes quarto, quod illi parvuli erunt impeccabiles, non ab intrinseco ratione alicujus supernaturalis doni, sed ab extrinseco, nempe ex Dei providentia, subtrahente concursum ad omne materiale peccati, ratione status in termino; in quo ait D. Thomas quaest. 5. de malo art. 3. in corp. non mutatur voluntas à dispositione quam habuit in via, atque adeo cum infantes mortui ante rationis usum, nullam inordinatam dispositionem actualem habuerint, ad suavam Dei providentiam spectat, ut non sinat illos post mortem in affectus inordinatos prorumpere.

Inferes quinto, quod animae illorum parvulorum aliqua objecta naturalia cognoscant per species à Deo in futuris in statu separationis: nam omnium cognitionem animabus illis denegare, improbabile censuit D. Thomas in 2. dist. 33. qu. 2. art. 2. in corp. Dei etiam ut conditoris naturae aliquam cognitionem hebeant; non tamen adeo perfectam, quod ad beatificandum illas beatitudine naturali sufficiat.

Inferes ultimum, quod illi parvuli Deum naturae auctorem diligant dilectione naturali, non quidem amabili, efficaci, & perfecta (haec enim stare nequit cum aversione à Deo conditore naturae, inclusa in peccato originali) sed dilectione quae fertur in Deum prout est essendi naturale principium, ut antea exposuimus.

DISPUTATIO VIII.

De effectibus peccati.

Ad quaestionem 85. & duas sequentes.

POST QUAM Divus Thomas egit per plures quaestiones de causis peccati, tam interioribus, quam exterioribus, quaest. 85. & duabus sequentibus disputat de ejus effectibus, qui sunt diminutio boni naturalis, defectus naturales, macula, & reatus poenae: de quibus in hac disputatione nobis incumbit agendum.

ARTICULUS PRIMUS.

An inclinatio naturalis ad bonum minuetur, vel totaliter corrumpatur per peccatum?

SUPPONO primò, naturae rationali, ex eo quod rationalis est, inditam esse non modo capacitatem, sed etiam inclinationem & propensionem ad bonum honestum, quod est bonum rationi consonum. Ratio est, quia unamquamque naturam consequitur per se inclinatio ad